

Això no és un compromís per Lleida

SALVADOR BORDES BALCELLS I 10
DIPUTATS PROVINCIALS MÉS DE CIU
PORTAVEU DE CIU A LA DIPUTACIÓ DE LLEIDA

Divendres, 26 de març, al matí. Faltaven menys de 24 hores i tot era un misteri. Nombrosos alcaldes de la zona regable del Segarra-Garrigues van ser convocats per dissabte al matí sense saber a què. Cap al migdia, el president em va comunicar que també hi hauria entitats ecologistes, sindicats agraris, col·lectivitats de regants i fins i tot la Universitat de Lleida. Em va explicar que es posaria a la signatura de tothom un document que solament coneixia ell. Un document que volia ser consensuat però que no podíem llegir fins al mateix dia que pretenia ser signat. Fins i tot el PSC, el grup que dona suport al senyor Gilabert, va semblar sorprès de la seva unilateral iniciativa.

A les nou del matí de dissabte, la decepció. I també la indignació. La decepció perquè el president de la Diputació mostrà, en reunió de portaveus, un document de tres pàgines amb el qual es pretenia ventilar en un matí tota la problemàtica del ca-

nal Segarra-Garrigues. I indignació perquè el grup més nombros de la Diputació, Convergència i Unió, érem els darrers a conèixer el text. De les paraules del senyor Gilabert es despenja que el document ja havia passat, com a mínim, pels filtres de Barcelona i dels ecologistes. Aquesta era la principal preocupació dels promotors del manifest. Als sindicats, com a mínim alguns, als regants i sobretot als alcaldes no calia informar-los prèviament. Una barreja de prepotència i menysteniment que deixava el territori en el trist paper de callar i signar.

Una manera de procedir totalment oposada a la que és recomanable per aconseguir qualsevol consens. Secretisme, utilització de les institucions del territori en benefici propi i sobretot frivolitat. Pretendre resoldre la problemàtica que el Govern tripartit ha provocat al Segarra-Garrigues en un sol matí de reunions denota desconeixement i fins i tot una certa pedanteria.

L'experiment no va reeixir. I no ho va fer perquè les persones convocades sí que coneixen el problema, ja estan escamades de promeses incomplertes, i tenen prou seny per no deixar-se entabanar de nou per uns dirigents que en 7 anys només han estat capaços d'anar ampliant les hectàrees protegides del canal fins a les actuals 42.000, deixant el somni de moltes generacions en un projecte pràcticament inviàble. La proposta del senyor Gilabert, entre altres coses, acceptava implícitament les 42.000 hectàrees de ZEPA de manera irreversible. Una mostra de resignació que CiU no se la farà mai seva.

Un document de tres pàgines i set mesures sense cap garantia, que pretenia ser el gran acord territorial sobre el Segarra-Garrigues. Cap referència al Manifest de Vallbona, cap referència al Compromís per Lleida, cap referència a treballs molt acurats tècnicament i científicament que són recolzats per institucions i entitats públiques i privades de la nostra societat.

En un moment en el qual la sobreprotecció ambiental posa en perill la viabilitat del Segarra-Garrigues, el president de la

Diputació proposa afegir-hi la figura de més alta protecció ambiental que existeix: un gran parc natural. Una proposta que abona les idees d'aquells que han maldat per augmentar continuament aquests darrers anys les hectàrees de ZEPA. Aquells que pensen que les comarques de Lleida han de ser una zona de visita de cap de setmana. La gent dels nostres pobles no solament vol viure a la terra, vol viure de la terra, i cada cop ho tenen més difícil. Per acabar de certificar la gasivitat del plantejament, el govern de la Generalitat ja ha dit que descarta aportar els milions d'euros que demana el document de Gilabert. Per tant, més protecció i ni un duro. Aquesta és la fórmula del tripartit per a les comarques de Lleida.

CiU té el màxim interès en el desenvolupament del canal i el seu sistema de regadiu, a fer possible la seva viabilitat i a garantir que serà una infraestructura profitosa per al desenvolupament de les comarques lleidatanes i la seva pagesia. No escatimarem els esforços necessaris per aconseguir-ho des del consens institucional, social i polític, amb respecte als usuaris i amb la seva participació.

I en tot aquest procés el president de la Diputació hi podria haver jugat un paper important. Però no actuant com ho va fer dissabte. Tres diputats sobre 25 i un pacte de govern li atorguen al senyor Gilabert tota la legitimitat per presidir la institució i per signar decrets, però el lideratge territorial s'aconsegueix d'una altra forma. Els alcaldes es van sentir menystinguts pel fet d'haver-los presentat dissabte mateix el document amb la intenció d'una immediata signatura. Amb precipitació i sense respecte pel territori cap procés no pot tenir una resolució favorable. Dos dies després, per dissimular el fracàs de la iniciativa, el que havia de ser una signatura immediata s'ha transformat en un procés de llarga durada.

El senyor Gilabert va perdre dissabte passat molta credibilitat i li serà difícil a partir d'ara encapçalar cap consens. Li demanem que no doni continuïtat a aquest procés unilateral que ha resultat fallit. Que no dimiti, pels seus particulars interessos, un projecte que té un valor incalculable per les nostres comarques. El Segarra-Garrigues no pot posar-se en risc per frivolitat i ganes de protagonisme.